

Datum: 16.03.2019

Medij: Politika

Rubrika: Kultura

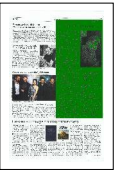
Autori: Redakcija

Teme: Andraš Urban; Pozorište Kostolanji Dežo / Kosztolányi Dezső

Naslov: Сатира о политичком злу

Napomena:

Površina: 466

Strana: 9

kultura@politika.rs 09

Сатира о политичком злу

Суботица – У позоришту „Костолањи Деже” рад на новој представи почео је Дино Мустафић, један од најуспешнијих савремених редитеља на простору бивше Југославије. У суботичком театру режира драму хрватског писца Мате Матешића „Анђели Бабилона”.

У разговору за „Политику” Дино Мустафић каже да се већ дуго договара са Андрашом Урбаном, руководиоцем театра „Костолањи Деже”, да режира у Суботици.

– Из алтернативе и сам сам ушао у позоришни мејнстрим, а збиља сам се зажеleo рада у оваквим позоришним кућама. Публика у региону се упознала са поетиком овог позоришта која је на интелектуалној и духовној равни мени врло блиска. Велики број ауторских пројеката, занимљивих социјално-политичких филозофских тема које су покрнуте на репертоару учиниле су га магнетом за редитеље који су се пожелели услова и рада који делују као мало изоловано острво, као позоришна планета, готово па утопистички, где можете у најбољем смислу те речи делити своје идеје, емоције и машту са врло посвећеним глумцима, спољним сарадницима, ауторима. Најчешћи део свог редитељског радног века провео сам у великим системима националних театара који су већ полако и заморени од тромости и млитавости духа, великог броја компромиса, често некомпетентног уметничког вођства, које креира малограђански и конформистички театар, који мене одбија, не занима, не привлачи и који игноришем од студентских дана – каже Мустафић.

Сиже драме „Анђели Бабилона”, настале пре двадесетак година, укратко говори о градоначелнику који под притиском јавности покушава у једном дану да научи да пише и чита. Ту су још професори један и два, са различитих академских позиција, његов секретар, а ликове ће у „Костолањи Деже” позоришту играти Емина Елор, Борис Кучов, Ђабор Месарош, Атила Мес, Давид Бубош, Золтан Молнар и Бенце Салаи. Текст Мате Матешића на мађарски је превела Ката Ђармати, драматург је Жељка Удовичић Плештина. Премијера је заказана за 28. март у 19.30 часова. Представа је у региону до сада више пута извођена, у загребачкој „Гавели”, у осигечком HNK, а неколико дана пре суботичке имаће премијеру и у Мостару.

– То говори о актуелности и савременисти овог текста алегоричког наслова „Анђели Бабилона” где се кроз опори, горки хумор пропитује наша стварност и где оно што вам је духовито и смешно у једном моменту бриљантним дијалогом и комичким ситуацијама постане трагично смешно. У том смислу је Мате Матешић мајстор дијалога, писац ситуације која нуди широко асоцијативно поље и врло отворене форме, која дозвољава ауторима представе и глумцима позоришну надградњу која тај текст може да оплемени, да је учини директном бескомпромисном оштром сатиром, са свим квалитетима сатире, а уједно и универзалном у којој се не препознају само локални моћници него и светски владари. Постоје људи који се у животу одређују да се заштите хумором, иронијом, имагинацијом која упире прстом у оне који су увек забринути и озбиљни, а иза којих се често крију баналност, празноћа, тупост, што је дефиниција политичког зла, и онда им се кроз сатиру исплази језик и наруга. Диктатори никада немају одговор на хумор, аутократе су недуховите, они не препознају хумор, а људи лишени хумора су врло опасни – каже Мустафић.

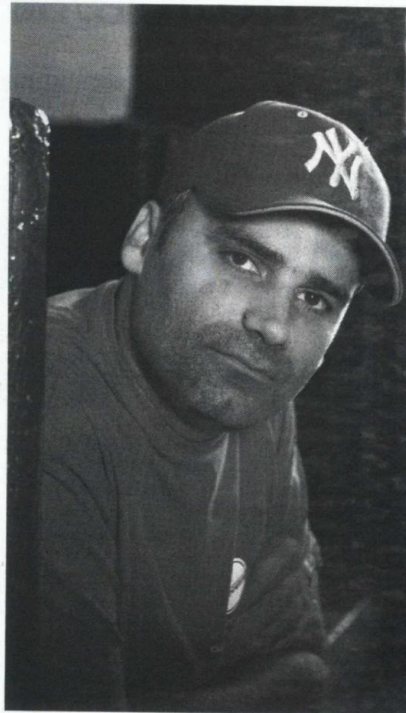

Фото Звјазда Гафић

” Дино Мустафић

Текст Мате Матешића „Анђели Бабилона” кроз опори, горки хумор испитује нашу стварност а оно што је духовито бриљантним дијалогом и комичним ситуацијама чини трагично смешним

У односу на досадашња извођења Матешићевих „Анђела Бабилона”, Дино Мустафић најављује изненађење и радикалнији обрт, управо онолико колико се радикализовала наша социјална и политичка стварност, али не жели да открије много тога.

– Мислим да у позоришту није битно бити нов, него је важно бити свој. То значи да представа има вашу унутрашњу тескобу, ваш унутрашњи свет који тражи своју артикулацију како бити смештен у систему позоришних знакова. Позориште је попут кибернетичке машине, што би рекао Роланд Барт, отвори се светло и у том тренутку са сцене креће на десетине информација, публика их перципира, дешифрира, слаже некада у том чвршћем наративном току, некада кроз конвенционални поступак, некада кроз деаутоматизовану перцепцију. Све то је у позоришту део пута, трагања како неку причу што ближе пренети публици. Ту не постоји рецепт, увек сам се трудио да никада не правим штреберске режије у које сам све ставио на папир и које сам унапред урадио, него сам се трудио да се препустим интуицији, разговору, дијалогу, једном својеврсном језгру позоришног атома који се ствара током проба, а то су често само импулси које ја покушавам да структурирам кроз режију – закључује Дино Мустафић.

Александар Исаков

